

Kúria végzése

Az ügy száma: Bhar.III.1/2022/11.

A határozat szintje: harmadfok

A tanács tagjai: Molnár Ferencné dr., a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila, előadó bíró

Dr. Bartkó Levente, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: nyilvános ülés

Az ülés napja: 2022. április 26.

Az ügy tárgya: befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények

Terhelt: VII. rendű

Első fok: Kaposvári Törvényszék, 11.B.244/2018/218.,
ítélet, tárgyalás, 2020. február 5.

Másodfok: Pécsi Ítéltábla, Bf.I.23/2020/67.,
ítélet, nyilvános ülés, 2021. szeptember 7.

A fellebbezés előterjesztője: a VII. rendű vádlott védője

A fellebbezés iránya: a VII. rendű vádlott javára

Rendelkező rész

A Kúria a befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a VII. rendű vádlott védője által bejelentett másodfellebbezést elbírálv a Pécsi Ítéltábla Bf.I.23/2020/67. számú ítéletét a VII. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

I.

[1] A Kaposvári Törvényszék a 2020. február 5-én kihirdetett 11.B.244/2018/218. számú ítéletével a VII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett 4 rendbeli befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b), c) pont; III., IV., V., VI. tényállási pont], ezért – halmazati büntetésül – 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság megállapította, hogy a VII. rendű vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Kétirányú fellebbezések alapján eljárva a Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2021. szeptember 7-én kihirdetett Bf.I.23/2020/67. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a VII. rendű vádlott tekintetében megváltoztatta:

– megállapította, hogy a VII. rendű vádlott a terhére rótt bűncselekményeket bünszervezetben követte el,

– a vele szemben kiszabott halmazati büntetést 4 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra súlyosította, valamint kimondta, hogy nem bocsátható feltételes szabadságra,

– a VII. rendű vádlottat az ellene a Btk. 299. § (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés a) és c) pontja szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntette miatt emelt vád alól felmentette (IV. tényállási pont).

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a VII. rendű vádlott tekintetében helybenhagyta.

II.

[3] A másodfokú ítélettel szemben a VII. rendű vádlott védője jelentett be másodfellebbezést.

[4] A védő a fellebbezésében kifejtette, hogy a vád, amely alól az elsőfokú bíróság döntésével ellentétesen az ítéltábla a VII. rendű vádlottat felmentette, valójában bünszervezetben elkövetett büntettként határozta meg a befolyással üzérkedést, ebből adódóan nyilvánvalóan bünszervezetben elkövetett vonatkozásában kell felmentettnek tekinteni a VII. rendű vádlottat.

Álláspontja szerint relevanciával bír az, hogy mi az a cselekmény, amely alól a bíróság felmenti a vádlottat, mivel ennek a kérdésnek kihatása lehet a VII. rendű vádlott javára nézve is.

[5] A védő a fellebbezése részletes indokolásában már az ítélet teljeskörű felülbírálatát célozta a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjára és b) pontjára, másrészt a Be. 618. § (3) bekezdés a) pontjára alapítottnan.

[6] Hivatkozott arra, hogy a VII. rendű vádlott bűnsegédi elkövetői minőségének, s így büntetőjogi felelősségének megállapítására a terhén maradt bűncselekmények esetében az anyagi jogszabályok helytelen alkalmazása folytán került sor, ezért elsődlegesen a VII. rendű vádlott felmentését kérte.

[7] Kifogásolta az indokolási kötelezettség elsőfokú bíróság általi megsértését, az indokolási kötelezettség másodfokú bíróság általi törvénysértő, de valójában el nem végzett pótlását mint olyan eljárási szabálysértést, mely az ítélet kiküszöbölhetetlen megalapozatlanságát vonja maga után. Indítványozta, hogy a Kúria a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a VII. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel, míg másodlagosan, hogy a Be. 625. § (4) bekezdése alapján a másod- és az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

[8] Sérelmezte, hogy a bűnszervezet elengedhetetlen fogalmi ismérveit vizsgálva a hosszabb időre szervezettség, a konspiratív működés és a hierarchikus felépítés nem állapítható meg a VII. rendű vádlott (vagy akár a VI. rendű vádlott) esetében sem, ahogyan az sem, hogy ezeket a VII. rendű vádlott felismerhette volna, így a bűnszervezetben való elkövetés megállapíthatósága kizárt.

[9] Álláspontja szerint a bűnszervezet, mint büntetés kiszabási és felelősséget súlyosító körülmény megállapítására a jogszabály helytelen alkalmazása folytán került sor.

[10] Ezért – amennyiben az előbbi két pontra vonatkozó érveléssel a Kúria nem értene egyet – harmadlagosan indítványozta, hogy a Kúria a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a bűnszervezet megállapítását mellőzze, és a VII. rendű vádlott büntetését enyhítse.

[11] A Legfőbb Ügyészség BF.907/2018/27. számú átiratában a VII. rendű vádlott védőjének fellebbezését alaptalannak tartotta.

[12] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított, és a Pécsi Ítéletábrla által helyesbített és kiegészített, egyebekben irányadónak tekintett tényállás megalapozott, amely a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintendő. A tényálláshoz fűződő indokolási kötelezettségének a törvényszék a másodfokú bíróság által tett kiegészítésekkel a szükséges részletességgel eleget tett, és helytálló indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra alapítva, és miért állapította meg a tényállást.

[13] Hivatkozott arra, hogy a tényállásból a bíróságok helytálló következtetést vontak a VII. rendű vádlott bűnösségére, és a cselekményének jogi minősítése is törvényes.

[14] Az ügyészi álláspont szerint a másodfokú bíróság részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy miért állapította meg a VII. rendű vádlott terhére is a bűnszervezetben történő elkövetést. Ehhez kapcsolódóan kifejtette, hogy a felemelt törvényi büntetési tételkeret alapján indokoltan, és az ítélet belső arányosságát is figyelembe véve határozta meg a VII. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát.

[15] Az ügyész utalt arra is, hogy a bűnszervezetben történő elkövetésre tekintettel a törvény kötelező erejű rendelkezése alapján határozta meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát, valamint azt, hogy a VII. rendű vádlott feltételes szabadságra a kiszabott szabadságvesztésből nem bocsátható.

[16] Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét a VII. rendű vádlott tekintetében hagyja helyben.

[17] A Kúria a másodfellebbezést a Be. 620. § (1) bekezdés zárófordulata szerint nyilvános ülésen bírálta el.

[18] A nyilvános ülésen a VII. rendű vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a VII. rendű vádlott tekintetében az indokolási kötelezettség rendkívüli súlyos fokban sérült, emellett vitatta, hogy a VII. rendű vádlott tisztában lett volna azzal, miszerint az I. rendű vádlott szándékos bűncselekményt valósít meg, és emiatt osztozna a tettes cselekményének minősítésében mint a bűnsegéd. Ezt meghaladóan sérelmezte a bünszervezet feltételeinek fennálltát. Elsődlegesen indítványozta, hogy a Kúria a VII. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel, másodlagosan a másod- és az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra, míg harmadlagosan a kiszabott büntetés tartamának enyhítését kérte.

[19] Az ügyész a nyilvános ülésen az ügyészi átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

IV.

[20] A VII. rendű vádlott védőjének másodfellebbezése nem alapos.

[21] A másodfellebbezés alapján harmadfokú eljárásnak van helye. Az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés jogát a Be. 579. § (1) bekezdése általánosságban – a Be. 580. §-ában foglalt szűk körű kivételekkel, további feltétel előírása nélkül – biztosítja. Ezzel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése a másodfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés lehetőségét kizárólag a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén biztosítja.

[22] A jogorvoslati, a felülbírálati és a döntési jogkör összefügg. A jogorvoslat terjedelmének korlátozottsága kihat a felülbírálat terjedelmére, és maga után vonja a döntési jogkör meghatározottságát. Ugyanakkor a döntési jogkör fogalmilag nem lehetséges felülbírálati jogkör nélkül.

[23] A Be. 615. § (1) bekezdés és (2) bekezdés – a (2a) bekezdésben írt korlátok között – meghatározza a másodfellebbezés törvényi okát, a (3) bekezdés pedig a másodfellebbezés törvényi jogát.

[24] A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú ítélet ellen (másod)fellebbezésnek van helye, ha a másodfokú bíróság döntése az elsőfokú bírósággal ellentétes.

[25] A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben az eljárást megszüntette.

[26] A szabályozás által – tehát a jogorvoslat terjedelméhez, célra tartásához kötöttsége folytán – a harmadfokú eljárás közelített a felülvizsgálathoz, ami egyébként jellegét tekintve természetes, mivel a harmadfokú eljárás valójában nem a másodfokú revízió folytatása, hanem a felülvizsgálati revízió előrehozatala, jogerő előttre hozatala (aminek perjogi következménye, hogy kiváltja a későbbi anyagi jogi okból való felülvizsgálatot).

[27] Mindehhez járul a Be. 618. § (4) bekezdése, miszerint a senki által nem támadott felmentő, avagy eljárást megszüntető rendelkezés nem bírálható felül, azonban ilyenkor is

megmarad az a fellebbezési jog, ami az ilyen rendelkezéssel mint ellentétes döntéssel előállt törvényi ok esetében az ezzel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezés vagy indokolás sérelmezésére biztosít fellebbezési jogot.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletében bűnösnek mondta ki a VII. rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett 4 rendbeli befolyással üzérkedés bűntettében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b), c) pont], ellenben a másodfokú bíróság a VII. rendű vádlottat az ellene emelt, a Btk. 299. § (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés a) és c) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés bűntette miatt emelt vád alól – amely a IV. tényállási pontot érintette – felmentette.

[29] Ezen ellentétes döntés a másodfokú ítélet elleni fellebbezés lehetőségét kétségtől megvonja, ez a másodfellebbezés törvényi oka.

[30] Ez tehát a harmadfok kapuja, aminek törvényi oka, valamint törvényi joga egyaránt biztosított jelen ügyben, és ezzel a joggal a VII. rendű vádlott védője élt is.

[31] A joghatályos – kiegészített – másodfellebbezés elsődlegesen az eljárási szabályok megsértésén, másodlagosan a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontján alapult, a Be. 583. § (3) bekezdésében foglaltakat sérelmezve a VII. rendű vádlott felmentését, harmadlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését célozta.

[32] A védelmi fellebbezés alapján a Kúria – első körben – a Be. 618. § (1) és (2) bekezdése szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet, valamint az azt megelőző első- és másodfokú eljárást.

[33] A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve a – Be. 2021. január 1. napjától hatályos szövegének – b) pontja szerint kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[34] A másodfellebbezés a másodfokú határozat VII. rendű vádlottat felmentő rendelkezés indokolásának a Be. 566. § (4) bekezdése szerinti tartalmát is vitatta.

[35] A Be. 566. § (4) bekezdése kimondja, hogy a felmentő ítélet indokolása tartalmazza a Be. 566. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározottak közül annak az oknak a feltüntetését is, amely a bíróságot az ítélet kialakításában vezette.

[36] Kétségtelen, hogy a harmadfokú eljárásban – a Be. 617. § értelmében – alkalmazni kell a Be. 590. § (5) bekezdés b) pontját, miszerint az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálatnak van helye a bűnösséget megállapító rendelkezés vonatkozásában, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni.

[37] Mindezen túlmenően kétségtelen az is, hogy a harmadfok a felülvizsgálathoz képest annyiban tágabb, hogy mind a bűnösség megállapítását, mind pedig a büntetés vizsgálatát biztosítja, utóbbit pedig nem csupán a törvényes minősítés hibája, avagy önmagában vett anyagi jogi hiba esetén. Ezért is van helye és jogi alapja jelen ügyben a büntetés vizsgálatának [Be. 618. § (3) bekezdés b) pont ba) és bb) alpont].

[38] Ez tehát jelen ügyben a harmadfokú fellebbezési jogból és felülbírálati okból következő döntési jogkör levezetése, és annak elvi tartalma. Ehhez képest válik biztosítottá a jogosultak jogorvoslati jogának érvényesítése [amit az Alaptörvény 28. cikk (7) bekezdése garantál, s egyben a Be. 2. § (3) bekezdése által védett].

[39] A felülbírálat tárgya értelemszerűen és főszabályként először az eljárási szabályok – azon belül a feltétlen, majd az ún. relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok – megtartása.

[40] Rendes jogorvoslat (így harmadfokú felülbírálat) esetében azonban az eljárási szabályok megtartásának vizsgálatát egy vonatkozásban megelőzi a tényállás megalapozottságának vizsgálata.

[41] Az indokolási kötelezettség teljesítése ugyanis nyilvánvalóan a megalapozott, illetve megalapozottá vált tényállás tekintetében vizsgálható (felülvizsgálati eljárásban mindez közömbös, mivel a tényállás megalapozottságának kérdése érinthetetlen).

[42] Tény- vagy jogkérdéssel összefüggő indokolási kötelezettség kapcsán az vizsgálandó, hogy a kifogásolt határozatban nyomon követhető-e a bíróság értékelő tevékenysége. Jelen ügyben az indokolási kötelezettség teljesítése – a másodfokú ítéletből kitűnően, az ott elvégzett jogi indokolás kiegészítése révén is – a Be. 609. § (1), (2) bekezdés d) pontja által meghatározott körben a szükséges és elégséges mértékben megtörtént.

[43] Az eljárt bíróság az anyagi és eljárásjogi szabályokhoz vezető következtetéseit, álláspontját rögzítette, így eleget tett indokolási kötelezettségének. Szemben az indítványban foglaltakkal az eljárt bíróság – érthető és ellenőrizhető – indokát adta annak, hogy a VII. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására mely tények alapján és milyen jogi érvek mentén került sor, miként annak is, hogy a felmentő rendelkezés alkalmazása mire (milyen bizonyítékok tartalmára) vezethető vissza.

[44] Mindezek előrebocsátásával (és sorrendjében) a Kúria a felülbírálat során nem észlelt olyan – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képez, az ügy érdemi elbírálását kizárná [Be. 625. § (1) bekezdés és (2) bekezdés].

[45] Az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le.

[46] A másodfellebbezés kezdetben – eredetileg – a másodfokú határozat VII. rendű vádlottat felmentő rendelkezés indokolásának a Be. 566. § (4) bekezdése szerinti tartalmát (is) vitatta.

[47] A Kúria megállapította, hogy megfelel a törvénynek az, hogy a IV. tényállási pont esetében a másodfokú bíróság a VII. rendű vádlottat érintően a felmentés jogcímeként a bizonyítottság hiányát jelölte meg. Az ehhez fűzött indokai iratszerűek, és megfelelnek a logika általános szabályainak, ebből következően helyesek.

[48] A Kúria rámutat arra, hogy a VII. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése körében a különbség a cselekmények ténybeli különbözőségéből, és nem pedig az anyagi jogi értékelés eltéréséből fakadó. (A másodfokú bíróság által módosított tényállás szerint a IV. tényállási pontban írt cselekmény elkövetésében a VII. rendű vádlott részvétele kétséget kizáró módon nem bizonyított; a felmentő rendelkezés indokolása ezzel összhangban álló.) A bünszervezetben történő elkövetés vitatása pedig oly módon lehetséges, ahogy azt utóbb a védő a fellebbezés kiegészítése keretében tette meg.

[49] A Be. 619. § (4) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja vagy a Be. 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény esetén a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[50] A védelmi fellebbezésben az indokolási kötelezettség mikénti teljesítésével kapcsolatos érvekkel összefüggésben a Kúria e helyütt megjegyzi a következőket.

[51] A védelmi érvelés részben az indokolási kötelezettség megsértésén keresztül a VII. rendű vádlott terhén maradt cselekmények alapjául szolgáló tényállások megalapozottságát is támadta, ennek azonban – a Be. 614. § (4) bekezdése értelmében – nincs helye.

[52] Kizárólag az ellentétes döntéshez tartozó tényállás megalapozottsága lenne vizsgálható, mivel azonban jelen ügyben ez az ügyész által nem támadott felmentő rendelkezéshez tartozó, ez védelmi fellebbezésben nem vitatható, hiszen az valójában a VII. rendű vádlott terhére szóló irányultságot jelentene.

[53] A törvény megengedi ugyanakkor a felmentés kapcsán az indokolás kifogásolását [Be. 566. § (4) bekezdés], mint ahogy az jelen esetben meg is történt, és amelyet az imént kifejtettek szerint a Kúria meg is vizsgált.

[54] Mindez tehát azt jelenti, hogy az ellentétes döntéssel nem érintett III., V., VI. tényállási pontok, miként az ehhez tartozó általános, bevezető részben szereplő ténymegállapítások (a másodfokú bíróság által elvégzett helyesbítéssel, kiegészítéssel) a harmadfokú eljárásban irányadóak [Be. 619. § (4) bekezdés].

[55] Ugyanakkor nyilvánvaló (különösebb magyarázatot nem igényel), hogy a Be. 590. § (5) bekezdés b) pont érvényre jutásának természetes perjogi velejárója az adott ítéleti részek anyagi jogi helyességének felülbírálata.

[56] Következésképpen a harmadfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja a Be. 590. § (5) bekezdés a)-c) pontjában meghatározottakat, vagyis az eljárási szabályok megtartásán túl a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezéseket akkor, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, és a bűncselekmények minősítésére vonatkozó rendelkezéseket.

[57] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által helyesbített, így harmadfokon irányadó tényállások tekintetében a Kúria olyan körülményt nem észlelt, amely miatt a VII. rendű vádlottat fel kellene menteni, illetve vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni [Be. 590. § (5) bekezdés b) pont].

[58] A VII. rendű vádlott bűnösségére vont következtetések alapját nyilvánvalóan az irányadónak tekintett tényállások képezték (ezek a III., az V., a VI, tényállási pontok).

[59] Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor a VII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett 3 rendbeli befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b), c) pont], amely bűncselekményeket bünszervezetben követte el. Ekként törvényes a cselekmények minősítése.

[60] A védő szerint az I. rendű vádlott „által előidézett megtévesztéses folyamat” azonban önmagában nem bűncselekmény, de legalábbis nem a befolyással üzérkedés büntetvének alaptényállási elemeit meríti ki. Hivatkozott arra, hogy a bűnsegéd tudatának át kell fognia azt a szándékos bűncselekményt, amihez segítséget kíván nyújtani, vagyis tudnia kell, hogy mit akar a tettes.

[61] Álláspontja szerint a bíróság elmulasztotta rögzíteni azon kívülágban megjelenő konkrét tényeket, melyek alapján levonható lenne az, hogy a VII. rendű vádlott tudata átfogta volna azt, hogy kifejtett magatartása által minősített befolyással üzérkedés büntetvének bűnsegédévé válik. Az elsőfokú bírósági ítélet a bűnsegédi minőség kapcsán annyit rögzít, hogy „lehúzásban” vesznek részt.

[62] Ez az álláspont téves.

[63] A Btk. 14. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt.

[64] A részesi cselekmény járulékos jellegű, azaz tettesi alapcselekményt feltételez; tettes nélkül nincs részes.

[65] Kétségtelen, hogy a bűnsegély szándékos segítségnyújtás, azaz olyan cselekmény, amely előmozdítja vagy megkönnyíti a szándékos bűncselekmény elkövetését. A bűnsegéd

felelősségének az az alapja, hogy elősegíti a szándékos bűncselekmény törvényi tényállásának a tettes által történő megvalósítását.

[66] Büntetőítélet alapja csak bizonyított ismeret lehet. A jogkövetkeztetésnek alaposnak és helyesnek, a tényállásnak megalapozottnak kell lennie.

[67] A tényállás körébe tartozik a bűncselekmény elkövetésével összefüggő valamennyi körülményre vonatkozó ténymegállapítás, a vádlott személyi körülményeivel összefüggő adatok, valamint az elkövető tudattartalmára – egyes események megtörténtére vagy meg nem történtére vonatkozó ismereteire, céljaira – mint tudati tényekre vont következtetés is (BH 2005.167.).

[68] A tudati – és más – tények megállapításától határozottan el kell különíteni a megállapított tények jogi értékelését, ami a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. Ennek eredménye pedig már jogi fogalmak formájában jelenik meg (pl. szándékosság, gondatlanság, különös kegyetlenség, szándékerősítő jelenlét stb.).

[69] A kettő közötti kapcsolatot az teremti meg, hogy ha az irányadó tényállás valamely külvilágban megjelenő tény és abból vont ténybeli következtetést („tisztában volt”, „tudata átfogta”) egyaránt rögzíti, és utóbbi helyes, akkor a jogi értékelésnek, s ekként a törvényi tényállás adott eleme megállapításának alapja van.

[70] Jelen ügyben pedig ez a helyzet.

[71] A VII. rendű vádlott terhén maradt bűncselekményekhez tartozó – harmadfokú eljárásban irányadó – tényállási pontok egyértelműen tartalmazzák a VII. rendű vádlott elkövetésben játszott szerepére (bűnsegédi magatartására), és tudattartalmára vonatkozó, ekként a (jogi) következtetés alapjául szolgáló tényeket.

[72] Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti ugyanis a következőket:

– Az I. rendű vádlott 2017. év közepe felé - pontosabban már meg nem állapítható időpontban - elhatározta, hogy saját maga, családtagjai, illetve ismerősei segítségével bűncselekményeket fog elkövetni és az ebből származó haszonból fedezi saját maga, családja, illetve ismerősei megélhetését.

– Az I. rendű vádlott az Európai Unió által biztosított visszatérítendő, illetve vissza nem térítendő támogatások iránti igényt kihasználva döntötte el azt, hogy a hozzátartozói, illetve ismerősei segítségével vállalkozókat keres meg, és nekik azt ígéri, hogy befolyásos kapcsolatai útján komoly összegű – általában vissza nem térítendő – hitelhez juttatja őket, cserébe azonban pénzt fog kérni azért, hogy a pályázatok odaítélésében, illetve azok elbírálásában közreműködő hivatalos személyeknek pénzt adjon, őket megvesztegesse, ezáltal a pályázatot biztosan megnyerjék.

– A vállalkozók ily módon történő megtévesztése céljából az I. rendű vádlott egy, a rokonaiból és ismerőseiből álló bűnözői csoportot hozott létre, melynek ő volt a vezetője. Irányította és szervezte a csoport működését meghatározva a csoport tagjainak feladatait, a bűncselekmények elkövetésének helyét és idejét, az abban résztvevő személyeket.

– A vállalkozók megtévesztése érdekében az I. rendű vádlott ezen vállalkozóknak azt állította, hogy ő hivatalos személy, magát hol képviselőnek, hol minisztériumi dolgozónak, hol államtitkárnak állította be, rendszeresen hivatkozott arra, hogy a miniszterelnökséget vezető miniszterrel igen jó kapcsolatot ápol, neki közeli munkatársa. Az I. rendű vádlott a miniszterelnökséget vezető minisztert egyáltalán nem ismerte, az akkori kormánnyal semmiféle hivatalos, vagy más kapcsolatban nem állt, ő maga sem töltött be semmiféle olyan szerepet, amely a pályázatok elbírálásában fontos lett volna.

– Az I. rendű vádlott pontosan meg nem állapítható körülmények között ismerkedett meg a VI. rendű vádlottal. Az I. rendű vádlott azért, hogy még hitelesebben alátámaszthassa azt, hogy ő fontos ügyekben is eljáró hivatalos személy, a vállalkozókkal tartott megbeszélésekre olyan módon ment el, mintha ő személyi védelemre jogosult állami vezető lenne (11.B.244/2018/218. számú elsőfokú ítélet 15-16. oldal).

– Az I. rendű vádlott úgy kívánta az államapparátusban dolgozó hivatalos személy látszatát kelteni, hogy a vállalkozókkal tervezett találkozók alkalmával magát a Terrorelhárítási Központ (továbbiakban: TEK) bevetési öltözkééhez hasonló ruházatot és felszerelést viselő személyekkel kísértette. Ebben az I. rendű és a VI. rendű vádlottak megállapodtak, és ebből a célból alkalmanként 50-100.000 forint készpénzjuttatás fejében bevonta az elkövetésbe a VI. rendű vádlottat, aki hobbiként ilyen jellegű felszerelési tárgyakat, valamint az interneten vásárolt sorozatlövő és maroklófegyvernek kinéző Airsoft gépfegyvereket gyűjtött.

– Az elkövetéshez használt gépkocsira az I. rendű és a VI. rendű vádlottak megbeszélése szerint kék színű megkülönböztető fényjelzéseket is tettek, ezeket a helyszín közelébe érkezve be is kapcsolták, ezáltal tovább erősítették az azt észlelő személyekben, hogy védett személy és kísérete jelent meg {utóbbi két kiegészítés a másodfokú ítélet [65], [66] bekezdése}.

– A megbeszélésen a VI. rendű vádlott élettársának a tulajdonában lévő, fekete, Audi Q7 típusú személygépkocsival jelentek meg. Maga a gépkocsi, illetve annak rendszáma is hasonlatos volt a rendőrségi gépjárművek rendszámához, illetve a kíséretben megjelenő vádlott-társak többek közt az V. rendű vádlott által üzemeltetett, fekete, Skoda SuperB típusú gépkocsival, illetve a IV. rendű vádlott cége által bérelt, Volkswagen TS típusú, fekete színű furgonnal jelentek meg.

– Ezen gépkocsik, amikor együtt, karavánban haladtak, egy, a TEK által hivatalosan kísért, illetve biztosított személy utazásának tűntek.

– A VI. rendű vádlott a cselekmények elkövetésébe bevonta testvérét, a VII. rendű vádlottat, illetve jó barátját, az V. rendű vádlottat. A cselekmények helyszínén ők ugyancsak TEK-es bevetési ruhában, illetve ahhoz hasonló öltözetben jelentek meg, maguknál megtévesztésből airsoft fegyvereket tartottak. A bevetési ruhákon rendfokozati jelzés, illetve azonosító szám is megtalálható volt.

– A VI. rendű vádlott, a VII. rendű vádlott és az V. rendű vádlott – hiszen közülük senki sem volt sem rendőr, sem a TEK állományának tagja – a fenti körülményekből tisztában voltak azzal, hogy az I. rendű vádlott által elkövetett bűncselekményhez nyújtanak segítséget.

– A VII. rendű vádlott cselekvőségére vonatkozó, egyes időpontokban megvalósuló további konkrét tényeket pedig a III., az V., és a VI. tényállási pontok tartalmazzák.

[73] E tényekből kitűnően a VII. rendű vádlott az I. rendű vádlott cselekvőségével, annak bűncselekményeket megvalósító voltaival nyilvánvalóan tisztában volt, – így azzal, hogy az I. rendű vádlott nem védett, hivatalos személy, a hivatalos találkozók nem benzinkúton, folyóparton, parkolóban bonyolódnak, hogy ezen alkalmakkor pénz cserél gazdát – miként azzal is, hogy nem egyszerű „lehúzásról” van szó, illetve, hogy nem „rendőrösdit játszanak”; és tisztában volt saját cselekvőségével, tehát azzal is, hogy ennek révén az I. rendű vádlott (és társai) elkövetését segíti elő.

[74] A megtévesztés (lehúzás) kapcsán a védői érveléssel szemben megjegyzi a Kúria, hogy a befolyással üzérkedés bűncselekménye valójában a csalás speciális esete, ugyanúgy tartalmaz erre vonatkozó elemet, éppen a korrupciós többletjellege – aktív vesztegetéssel való összefüggése - indokolja külön, speciális törvényi tényállásként való büntetendőségét.

[75] A specialitás következtében csak a befolyással üzérkedést kell megállapítani, és nem csalást, amikor az elkövető szándéka a befolyása érvényesítését színlelve csak az előny megszerzésére irányul (BJD 684., BJD 9772., BH 1989.388.). Ugyancsak a befolyással üzérkedés súlyosabban minősülő esetét, és nem a csalás bűncselekményét valósítja meg az, aki valótlanul azt állítja vagy azt a látszatot kelti, hogy hivatalos személyt megvesztegetéssel befolyásol, s ezért jogtalan vagyoni előnyt kér vagy fogad el, minthogy a befolyással üzérkedés bűncselekménye speciális a csaláshoz képest, s ezért a bűnhalmazat csak látszólagos, s a speciális törvényi tényállás szerint kell a cselekményt minősíteni.

[76] E többlet az I. rendű vádlott magatartásából a felidézett tények alapján egyértelműen kitűnő, és az mások számára, így a VII. rendű vádlott számára is felismerhető volt.

[77] A Kúria rámutat továbbá a következőkre.

[78] A részes (így a bűnsegéd) a tényállásszerű cselekményt nem megvalósítja, hanem ahhoz járul. A részes tetteshez társulása a tettes szándékához történik. A részesi szándék a tettesi szándékkal mutat egyezőséget, azt kiváltja vagy véghezvitel végett erősíti. Ezért büntetendő a részes.

[79] A részesi szándék tehát nem a véghezvitelt követő, hanem az előtti. Ez azonban nem feltételez előzetes megállapodást, mert a tett végrehajtásának előmozdításában megmutatkozó egyetértés a tett helyszínén is létrejöhet. Ebből az is következik, hogy a részesnek a becsatlakozása idején lehetősége van – ha ebben bizonytalan – behatárolni szándéktartalmát önmaga és a tettes felé, ha azonban ezt nem teszi, tehát a véghezvitel terjedelmét nem korlátozza, akkor számolnia kell azzal, hogy folyamatos jelenléte esetlegesen olyanra is bátorít, ami eredetileg nem állt szándékában.

[80] Az elkövető, (így) a bűnsegéd választja meg mindig magatartásának módját, ami – értelemszerűen – helyzeti előnyéből fakadó lehetőség. Ha nem korlátozza a külvilág és a másik elkövető számára kifejezetten saját magatartása hatókörét, akkor az egyidejű, azonos térben, egymás észrevehető, elérhető – ekként közvetlen – közelségében kifejtett elkövetői (tettesi és részesi) magatartások kölcsönösen szándékegységben vannak.

[81] Ilyen külvilágbeli fizikai feltételek mellett ugyanis – önmagában az érzékszervek természetes működése általi felfogóképességből adódóan – nincs észszerű alapja és ennél fogva indoka annak a következtetésnek, hogy az elkövető magatartásának tudattartalma nem fogja át a másik elkövető magatartását.

[82] A Kúria – a védelmi fellebbezésben felhozott indokok kapcsán – a Be. 618. § (3) bekezdés b) pont bb) alpontja szerinti felülbírálat keretében vizsgálta, hogy a VII. rendű vádlott tekintetében a bünszervezetben elkövetés megállapítása, illetve az emiatt megemelt büntetési tételkeret szerint kiszabott büntetés megfelel-e a törvénynek.

[83] A Kúria előre bocsátja a következőket.

[84] A bünszervezetben történő elkövetés az eljárás tárgyát képező bűncselekmény jogi minősítése szempontjából közömbös. Az nem része a jogi minősítésnek, hanem olyan, bármilyen szándékos bűncselekmény elkövetéséhez kapcsolható többes elkövetői forma, ami megvalósulása esetén a Büntető Törvénykönyv Általános Részében foglalt jogkövetkezményeket – egyebek mellett az e szervezeti forma keretében elkövetett bűncselekmény büntetési tételkeretének az emelkedését – vonja maga után. A bünszervezetben történő elkövetés megállapításának további jogkövetkezménye a büntetési tétel felső határának emelkedésén kívül az elkövető feltételes szabadságra bocsátásból való kizárása, valamint a fegyház végrehajtási fokozat megállapítása is.

[85] Ezért a fellebbezésben foglaltak alapján a Kúria vizsgálta, hogy a bünszervezetben elkövetés megállapítása az irányadó tényállásban foglalt ténymegállapítások alapján törvényes volt-e.

[86] Ennek során a következőket állapította meg.

[87] A másodfokú bíróság a tényállásjavító tevékenysége során e vonatkozásban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette, helyesbítette {Bf.I.23/2020/67. számú másodfokú ítélet [63] bekezdés}. A harmadfokú eljárásban e tényállás irányadó (megalapozottsága nem vizsgálható).

[88] A bünszervezet jogi szabályozását a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) módosításáról szóló 1997. évi LXXIII. törvény 1997. szeptember 15. napjával iktatta be a büntetőtörvénybe (korábbi Btk. 137. § 7. pont). A rendelkezést a büntető jogszabályok módosításáról szóló 1998. évi LXXXVII. törvény 35. §-a 1999. március 1. napjával módosította és átszámozta (korábbi Btk. 137. § 8. pont). Az ekkor hatályba lépett törvénytörvény szerint a bünszervezet: bűncselekmények rendszeres elkövetése révén, haszonszerzés végett létrejött olyan bünszövetség, amely feladatmegosztáson, alá-fölérendeltségi rendszeren és személyi kapcsolatokon nyugvó szerepvállaláson alapul. Ezt követően a törvénytörvényt a 2002. április 1. napjától hatályos, a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény módosításáról szóló 2001. évi CXXI. törvény 19. § (5) bekezdése határozta meg. Aszerint a bünszervezet: három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. Ugyanez a szövegezés került át a 2013. július 1. napján hatályba lépett Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontjába is.

[89] E két törvényi rendelkezés összevetése alapján kitűnik, hogy a 2002. április 1. napjától hatályos módosítás a bünszervezet fogalmi elemei közül többet elhagyott, ugyanakkor új elemeket is meghatározott. A módosító törvény miniszteri indokolása akkor az alábbiakat tartalmazta: „A szervezett bűnözés elleni hatékony fellépés büntetőjogi eszközeinek kialakítása az elmúlt időszakban különös hangsúlyt kapott mind az Európai Unióban, mind más nemzetközi szervezetekben. 1998. december 21-én az Európai Unió Tanácsa együttes fellépést fogadott el az Európai Unió tagállamaiban a bűnöző szervezetben való részvétel bűncselekménnyé nyilvánításáról.”. Az együttes fellépés 1. Cikke határozza meg a bűnöző szervezet fogalmát: „Ezen együttes fellépés tekintetében a »bűnöző szervezet« kettőnél több személy hosszabb időre szóló szervezett együttműködését jelenti olyan bűncselekmények összehangolt elkövetésére, amelyek büntetési tételének felső határa legalább négyévi szabadságvesztés büntetés, vagy ilyen tartamú biztonsági intézkedés, avagy ennél súlyosabb büntetés, tekintet nélkül arra, hogy ezek a bűncselekmények magukban képezik az elkövetés célját, vagy pedig eszközül szolgálnak arra, hogy vagyoni előnyt szerezzenek és adott esetben közhatóságok működését megengedhetetlen módon befolyásolják.”.

[90] 2000. december 14-én a 2282/2000. (XI. 29.) Korm. határozat alapján a belügyminiszter aláírta az ENSZ keretében létrejött Egyezményt a határon átnyúló szervezett bűnözés ellen. Az Egyezmény 2. Cikke határozza meg a szervezett bűnözői csoport fogalmát.

[91] „Az Egyezmény alkalmazásában

»Bűnöző szervezet«: hosszabb ideig fennálló, három vagy több főből álló strukturált csoport, amely összehangoltan működik egy vagy több, ebben az Egyezményben meghatározott súlyos bűncselekmény vagy törvénytörvény céljából, közvetlen vagy közvetett módon pénzügyi vagy más anyagi haszon megszerzésére törekedve;

»Súlyos bűncselekmény«: legalább négyévi szabadságvesztés-büntetéssel vagy szabadságelvonással járó intézkedéssel vagy súlyosabb büntetéssel büntethető törvénysértést megvalósító magatartás;

»Strukturált csoport«: nem egyetlen bűncselekmény azonnali végrehajtására, és nem alkalmoszerűen létrehozott csoport, amelyben nem szükséges, hogy tagjai pontosan meghatározott szerepeket kapjanak, vagy hogy tagsága állandó legyen, illetőleg fejlett hierarchiával rendelkezzen”.

[92] A törvény az együttes fellépésnek és az említett ENSZ Egyezménynek megfelelő rendelkezést tartalmaz a bünszervezet fogalmára.

[93] A törvénymódosítás tehát tudatosan, az ENSZ Egyezmény kifejezetten ezt rögzítő tartalmára való utalással mellőzte a bünszervezet fogalmi elemei közül – egyebek mellett – az alá-fölérendeltség követelményét, a konspiratív működés pedig sem a korábbi, sem a későbbi szabályozásnak nem volt eleme, és azt a hivatkozott nemzetközi jogi aktusok sem kívánják meg.

[94] Helytállóan utalt az első- és a másodfokú bíróság arra, hogy a bünszervezet fogalmát a Magyarország 2020. évi központi költségvetésének megalapozásáról szóló 2019. évi LXVI. törvény 107. §-a módosította, miként újabb elemeket épített a bünszervezet Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontjában meghatározott fogalmába. Ezek a hierarchikus szervezettség és a konspiratív működés.

[95] Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor megállapította, hogy e módosítás 2019. július 10. napján, azaz még az elsőfokú (és értelemszerűen a másodfokú) ítélet meghozatala előtt lépett hatályba, ezért az jelen ügyben nem közömbös.

[96] A másodfokú bíróság részletesen indokolta a bünszervezet törvényi fogalmának változására figyelemmel – ezen ügyre vonatkoztatva – annak megállapíthatóságát, mely érveket a Kúria minden tekintetben osztott.

[97] A 2019. évi LXVI. törvény 107. §-ával módosított Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontja szerint a bünszervezet megállapításának feltételei az alábbiak:

- legalább három személyből álló,
- hosszabb időre,
- hierarchikusan szervezett,
- konspiratíván működő csoport,
- amelynek célja ötévi, vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése.

[98] E feltételek egyidejű megléte esetén törvényes a bünszervezet megállapítása.

[99] Az adott ténybeliség mellett nem kétséges, hogy a VII. rendű vádlott (és társai) tekintetében az elbíráláskori bünszervezet fogalom szerint a bünszervezetben elkövetés megállapítható volt.

[100] A Kúria mindezek előrebocsátását követően a következőkre mutat rá.

[101] A VII. rendű vádlott terhére rótt 3 rendbeli bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntette [Btk. 299. § (1), (2) bekezdés a), b) c) pont] két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. E feltétel fennállása nem kétséges.

[102] A három vagy több személy megléte mint törvényi feltételt illetően egyértelműen megállapítható, hogy az irányadó tényállás szerint az I. rendű vádlott hozta létre a bünszervezetet, amelynek tagjaként a VII. rendű vádlott az V. rendű és a VI. rendű vádlottal a cselekmények helyszínén hivatalos személy biztosításának látszatát keltve TEK-es bevetési

ruhában, illetve ahhoz hasonló öltözetben jelent meg, maguknál megtévesztésből airsoft fegyvereket tartottak. A cselekményekben résztvevő vádlottak tudattartalma kiterjedt arra, hogy legalább három főből álló, de ténylegesen nagyobb hálózat részei, amelyben mindenkinek megvan az előre leosztott és meghatározott feladata, a szervezet működésében betöltött szerepe.

[103] Ebből következően nem fér kétség ahhoz, hogy a VII. rendű vádlott tudata átfogta a tevékenységük során a három, illetve annál több személy szervezetben való részvételét.

[104] A hosszabb időre szervezettség is megállapítható, ugyanis a vádlottak 2017. július közepe és október 7-e közötti időszak alatt követték el a bűncselekményeket, amelyeket azonos módszerrel valósítottak meg Nincs ténybeli alap annak feltételezésére, hogy a bünszervezet működése időben limitált, vagy alkalmi jellegű lett volna.

[105] Épp ellenkezőleg, e tényekből az a következtetés vonható le, hogy valamennyi vádlott – így a VII. rendű vádlott – szándéka a határozatlan időre szervezett keretek közötti tartós működésre irányult.

[106] A hierarchikus szervezeti felépítés mint feltétel szintén megvalósult tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott által létrehozott szervezetben az irányító szerepével valamennyi vádlott tisztában volt, így a VII. rendű vádlott is, és ennek megfelelően cselekedtek, hajtották végre az utasításokat. A tényállásból kitűnően a szervezet egy adott szintjén lévő vádlottak végezték a vállalkozók felkutatását, a kapcsolatfelvételt, míg a VI. rendű – az I. rendű vádlottal megállapodva – pénzért vonta be a kíséretet biztosító személyeket (további szint).

[107] Rámutat a Kúria, hogy a hierarchikus szervezettség nem jelenti valamennyi bünszervezetben résztvevő személy hierarchiában való elhelyezkedését. Amennyiben olyan adat áll rendelkezésre, amely akár egy résztvevő szervezői, koordináló, irányító szerepére vonatkozik a feladatok megosztása során, akkor e körülmény olyan alá-fölérendeltséget jelentő személykapcsolatnak tekinthető, amely megalapozhatja a bünszervezet megállapítását az új fogalom szerint is.

[108] Az irányadó tényállás szerint az I. rendű, valamint a TEK-es bevetési ruhában őt kísérő V., VI. rendű, vádlott és a VII. rendű vádlott között ez a helyzet állt fenn.

[109] A csoport konspiratív működése a külvilág elől rejtve valósul meg, de nem jelenti a teljes szervezet minden tagjával való együttműködést, hanem az egyes cselekményekhez rendelt személyek összehangolt tevékenységét feltételezi.

[110] Jelen esetben a bünszervezet tagjai tevékenységüket a legális kormányzati (államtitkári), illetve képviselői működés látszatát keltve, azonban a valódi – csalárd – tevékenységüket rejtve folytatták. Mindez egyben – amint arra az ügyész is helyesen utalt – a cselekmények végrehajtásának megkönnyítését, de a felderítés megnehezítését is szolgálta. Az I. rendű vádlott állami vezetőként, illetve képviselőként való fellépése, és ehhez a többi vádlott e látszatot keltő és megerősítő tevékenysége a dezinformációs tevékenység összehangolását igényelte. Ez elsősorban a kapcsolattartási formái, a találkozók kialakított rendje, valamint a megtévesztéshez szükséges személyi és tárgyi feltételek állandósult megtartásában mutatkozott.

[111] Mindez a bünszervezet megállapításához megkívánt konspiratív működés fogalmának mindenben megfelel.

[112] Megállapítást nyert, hogy a VII. rendű vádlott aktívan csatlakozott a bünszervezethez, annak tevékenységében folyamatosan – nyilvánvalóan nem eseti jelleggel – részt vett.

[113] A bünszervezet megállapításának az elbíráláskor hatályos, a Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontjában írt valamennyi – így a hierarchikus felépítést és a konspiratív működést magában

foglaló – feltétele a kifejtettek szerint megvalósult. Fel sem merülhet, hogy a VII. rendű vádlott a terhére rótt cselekmények elkövetése során mindezzel ne lett volna tisztában.

[114] Az elkövetőnek a bünszervezetben elkövetést átfogó tudattartalmára vont következtetés alapja ugyanis az, hogy a törvény a bünszervezet külső, tárgyi jellegű ismérveit határozza meg, amelyek kívülálló számára is felismerhetőek. Ehhez képest az elkövető tudatának nem arra kell kiterjednie, hogy a bünszervezet törvényi előfeltételek szerint létrejött, hanem arra, hogy a bünszervezet tárgyi sajátosságainak ismeretében annak „működéséhez” csatlakozik, illetve annak keretében cselekszik.

[115] Ekként a másodfokú bíróság ítéletében törvényesen állapította meg, hogy a VII. rendű vádlott a cselekményeit bünszervezetben követte el, és törvényesen alkalmazta annak a büntetési tételre kiható jogkövetkezményeit is.

[116] Nem tévedett az eljáró bíróság, amikor a VII. rendű vádlottat – két fokon egyezően – bűnösnek mondta ki 3 rendbeli bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntetében, a cselekményeinek minősítése, illetve a vele szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés, miként az ítélet egyéb rendelkezései pedig törvényesek; a jelen elbírálás idején hatályos anyagi jogi rendelkezések figyelembevételével.

[117] A másodfokú bíróság a VII. rendű vádlott esetében súlyosító körülményként értékelte cselekményei többszörös minősülését, továbbá a részben gátlástalan, másrészt fondorlatos elkövetési módból adódó kiemelkedő társadalomra veszélyességet. Figyelembe vette azt is, hogy a vádlottak cselekménye a közigazgatás működésébe és egyes miniszterekbe vetett közbizalom megingatására is alkalmas volt annak az alaptalan látszatnak a keltésével, hogy a legnagyobb összegű Európai Unió támogatások is megszerezhetőek egyes miniszterek korrupciós jellegű befolyásolásával.

[118] Enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, és a VII. rendű vádlott büntetlen előéletét.

[119] A VII. rendű vádlott tekintetében a büntetési tételkeret kettő évtől huszonnégy évig terjedő szabadságvesztés, melynek középmértéke 13 év szabadságvesztés.

[120] Ehhez képest a kiszabott 4 év szabadságvesztés a törvényi minimum közelébe eső, a középmérték felét sem éri el.

[121] A Kúria megítélése szerint a felsorolt súlyosító körülmények számára, nyomatékára tekintettel a kiszabott büntetés igen enyhe, - a súlyosítási tilalom viszont beállt – annak további enyhítése ezért szóba sem kerülhetett.

[122] Ekként a Kúria a VII. rendű vádlott védője által bejelentett másodfellebbezést elbírálva a Pécsi Ítéltábla Bf.I.23/2020/67. számú ítéletét a VII. rendű vádlott tekintetében a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[123] A szabadságvesztés azonnali foganatba vétele iránti intézkedés a Bv. tv. 37. § (1) bekezdés b) pontjának kötelező rendelkezésén alapul.

V.

[124] A Kúria végzése elleni fellebbezést a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki.

Molnár Ferencné dr. s.k. a tanács elnöke, Dr. Harangozó Attila s.k. előadó bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró

A Pécsi Ítéltábla Bf.I.23/2020/67. számú ítélete a Kúria Bhar.III.1/2022/11. számú végzésével a VII. rendű vádlott tekintetében 2022. április 26. napján jogerős és azonnal végrehajtható.

Molnár Ferencné dr. s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
BÉ